Dosarul nr. 2c-1968/2024

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

Dispozitivul hotărârii pronunţat
la data de 30 ianuarie 2025 *municipiul Chişinău*

Judecătoria Chişinău, sediul Centru,
Instanţa compusă din:
Judecătorul Eugenia Culinca,

examinând în procedura cererilor cu valoare redusă, în baza materialelor anexate la dosar, cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „NA-Company" împotriva Societăţii Comerciale „Filtransauto" Societate cu Răspundere Limitată cu privire la încasarea datoriei şi compensare cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t:

Argumentele părţii reclamante

La 2 septembrie 2024, Societatea cu Răspundere Limitată „NA-Company" (în continuare SRL „NA-Company") a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societăţii Comerciale „Filtransauto" Societate cu Răspundere Limitată (în continuare SC „Filtransauto" SRL) cu privire la încasarea datoriei şi compensare cheltuielilor de judecată.

În motivarea acţiunii reprezentantul reclamantei a indicat că, la data de 18 septembrie 2023, SRL „NA-Company" a prestat servicii de transport companiei SC „Filtransauto" SRL în mărime de 9 563 (cincizeci şi şase mii) lei 35 bani. Suma restantă nu a fost restituită de către pârât până în prezent.

În continuare menţionează reprezentantul reclamantei că, la data de 12 mai 2024, a fost expediat în adresa pârâtei notificare privind restituirea sumei, întru respectarea procedurii prealabile, care nu a fost recepţionată de către ultimii, prin care a dorit să înştiinţeze debitorul despre intenţia de a soluţiona litigiul pe cale amiabil, iar în caz contrar de a-l acţiona în instanţa de judecată în cazul neonorării obligaţiilor pecuniare şi de neachitare a datoriei acumulate.

Avizul scrisorii de notificare a fost restituit de către reprezentantul oficiului poştal ca fiind ne reclamat, respectiv acesta în continuare se eschivează de la onorarea obligaţiilor pecuniare asumate.

Astfel, consideră reprezentantul reclamantei că, în urma neonorării obligaţiunilor pecuniare asumate şi neachitării în termen a datoriei, este în drept a înainta acţiune în instanţa de judecată privind restituirea sumei şi a cheltuielilor de judecată suportate.

În drept acţiunea a fost înaintată în conformitate cu art.166-167 Cod de Procedură Civilă.

Aspecte de procedură

Conform art. 276[2] alin. (1) Cod de procedură civilă, *dacă valoarea cererii în cauzele de încasare a unei sume de bani nu depăşeşte 10 salarii medii pe economie prognozate la data sesizării instanţei, fără a se lua în considerare dobânzile, penalităţile, cheltuielile de judecată şi alte venituri accesorii, această cerere se examinează ca cerere cu valoare redusă.*

Din dispoziţia normei legale de la art. 276[3] alin. (1) Cod de procedură civilă, rezultă că, cererile cu valoare redusă se examinează în procedură scrisă, adică fără participarea părţilor în şedinţă publică.

Prin încheierea din 6 septembrie 2024, cererea de chemare în judecată a fost acceptată în procedura cererilor cu valoare redusă, fiind stabilit termen pentru examinarea cauzei civile pentru data de 30 ianuarie 2025, fără participarea părţilor.

Fiind expediate la adresa juridică a SC „Filtransauto” SRL copia cererii de chemare în judecată cu înscrisurile anexate, au fost restituit instanţei cu menţiunea „nereclamat” (f.d. 16).

În conformitate cu prevederile art. 102 alin. (7) Cod de procedură civilă, *citaţiile şi înştiinţările judiciare trimise la sediul persoanelor juridice şi nerecepţionate la expirarea termenelor de reclamare se consideră înmînate la data expirării termenului de reclamare chiar dacă destinatarul nu a reclamat corespondenţa de la oficiul poştal. Citaţiile şi înştiinţările expediate la adresa electronică înregistrată în Programul integrat de gestionare a dosarelor se consideră recepţionate.*

Prin urmare, judecătorul, reţinând că, societate-pârâtă a fost citată la sediul persoanei juridice, iar acesta nu a prezentat referinţă la acţiunea înaintată de reclamantă, a dispus examinarea cauzei în baza înscrisurilor anexate la cererea de chemare în judecată.

Aprecierea instanţei de judecată

Studiind cererea de chemare în judecată cu înscrisurile anexate, instanţa de judecată consideră necesar de a respinge cererea de chemare în judecată depusă de SRL „NA-Company” împotriva SC „Filtransauto” SRL cu privire la încasarea datoriei şi compensare cheltuielilor de judecată.

Art. 5 Cod de procedură civilă statuează că, *orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime. Nici unei persoane nu i se va refuza apărarea judiciară din motiv de inexistenţă a legislaţiei, de imperfecţiune, coliziune sau obscuritate a legislaţiei în vigoare. Renunţarea uneia dintre părţi la dreptul de a se adresa în judecată prin încheierea în prealabil a unei convenţii nu are efect juridic, cu excepţia cazurilor de încheiere, în condiţiile legii, a unei convenţii arbitrale.*

În conformitate cu art. 118 alin. (1) şi (3) Cod de procedură civilă, *fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.*

Conform art. 121 Cod de procedură civilă, *instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.*

Iar, în temeiul art. 130 alin. (1), (2), (3) Cod de procedură civilă, *instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de legislaţie. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei.*

În accepţiunea art. 239 Cod de procedură civilă, *hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.*

Obiectul material al prezentului litigiu îl constituie încasarea sumei de 9563, 35 lei de la pârâta SC „Filtransauto” SRL în beneficiul reclamantei SRL „NA-Company”, rezultată din prestarea serviciilor de transport.

În sensul dispoziţiei de la art. 9 alin. (1), (2) lit. a) Cod civil, *drepturile şi obligaţiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sunt*

prevăzute de lege, dau naştere la drepturi şi obligaţii civile, pornind de la principiile legislaţiei civile. Drepturile şi obligaţiile civile apar din ***contracte şi din alte acte juridice****.*

Art. 10 alin.(1) Cod civil stabileşte că, *persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă până la proba contrară.*

În temeiul art. 774 Cod civil, *în virtutea raportului obligaţional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestaţii, iar debitorul este ţinut să o execute. Prestaţia poate consta în a da, a face sau a nu face. Obligaţia poate fi pură şi simplă sau afectată de modalităţi. Prestaţia trebuie să fie posibilă şi determinată sau determinabilă, să nu contravină legii, ordinii publice şi bunelor moravuri.*

În acord cu art. 775 alin. (1) Cod civil, *debitorul şi creditorul trebuie să se comporte cu bună-credinţă la momentul naşterii, pe durata existenţei, la momentul executării şi stingerii obligaţiei.*

Norma consacrată la art. 776 Cod civil statuează că, ***obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.***

În virtutea art. 858 alin. (1) - (2) Cod civil, *temeiul executării rezidă în existenţa unei obligaţii. Obligaţia trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credinţă, la locul şi în momentul stabilit.*

La rândul său, art. 308 din Codul civil explică că, *actul juridic civil este manifestarea de către persoane fizice şi juridice a voinţei îndreptate spre naşterea, modificarea sau stingerea drepturilor şi obligaţiilor civile.*

Conform prevederilor art. 312 din Codul civil, *consimţământul este manifestarea, exteriorizată de voinţă a persoanei de a încheia un act juridic şi este valabil dacă provine de la o persoană cu discernământ, este exprimat cu intenţia de a produce efecte juridice şi nu este viciat.*

În art. 316 alin. (1) şi (2) din Codul civil este stipulat că, *actul juridic poate fi încheiat verbal, în scris sau în formă autentică. Forma este o condiţie de valabilitate a actului juridic numai în cazurile expres prevăzute de lege.*

În conformitate cu art.992 alin.(1) din Codul civil, *contract este acordul de voinţă realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice.*

Potrivit art. 1411 alin.(1) Cod Civil, *prin contractul de transport, o parte (transportator) se obligă faţă de cealaltă parte (pasager sau expeditor) să o transporte împreună cu bagajele ei sau, respectiv, să transporte bunul la locul de destinaţie, iar cealaltă parte se obligă să plătească remuneraţia convenită, iar potrivit alin (4) Dispoziţiile legale privind prestările de servicii se aplică contractului de transport în măsura în care nu contravin dispoziţiilor privind contractul de transport.*

Instanţa de judecată, analizând probatoriu prezentat de partea reclamantă reţine că, deşi cea din urmă pretinde că, a prestat servicii de transport societăţii-pârâte, nu a fost prezentat un contract semnat între părţile litigante, care ar conţine condiţiile de executare a obligaţiilor asumate, volumul preţul acestor servicii, şi/sau alte acte, care ar dovedi existenţa unor relaţii juridice dintre părţi.

Prin urmare, acordând deplină eficienţă cadrului legal citat supra, judecătorul învederează că reclamanta, contrar circumstanţelor de fapt expuse în acţiune, nu a probat în nici un mod existenţa raportului obligaţional, care ar naşte în sarcina acesteia dreptul a cere de la SC „Filtransauto" SRL restituirea unei datorii, în cuantumul solicitat.

Or, după cum s-a reţinut mai sus, în accepţiunea art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar instanţa de judecată, prin efectul

art. 239 alin. (1) Cod procedură civilă urmează să-şi întemeieze hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

Instanţa de judecată apreciază critic şi va respinge, ca fiind neconcludentă, proba prezentată de reclamantă în susţinerea pretenţiilor sale pecuniare - actul de verificare a decontărilor reciproce între SRL „NA-Company" şi SRL „Filtransautor", din 09.02.2024 (f.d. 6), or, acesta constituie în sine un înscris emis unilateral de societatea-reclamantă, fără a fi semnat de către client, şi care în consecinţă, nu poate dovedi naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice dintre părţi.

Prin urmare, instanţa punctează că, reclamanta doar a creat aparenţa susţinerii poziţiei sale prin probe. De fapt, examinarea înscrisurilor anexate denotă neconcordanţă absolută a poziţiei sale, caracterul formal şi arbitrar al acesteia. Or, deşi pretinde existenţă unor raporturi de prestări de servicii de transport între părţi, nu a probat în nici un mod care ar fi volumul serviciilor respective, termenul de executare şi costul acestor servicii.

În context, instanţa reiterează că nu poate fi reţinut cu titlul de probă actul de verificare a decontărilor reciproce între SRL „NA-Company" şi SRL „Filtransautor" din 09.02.2024, acesta fiind întocmit de persoana interesată şi nu este susţinut prin acte de evidenţă contabilă şi alte acte primare din care să rezulte în mod cert şi fără echivoc că, datele reflectate sunt reale.

Pe cale de consecinţă, instanţa de judecată conchide că, la materialele cauzei nu a fost prezentat nici un înscris care ar confirma cu certitudine faptul existenţei unei datorii ale societăţii-pârâte faţă de reclamantă pentru prestarea serviciilor de transport şi, în astfel de circumstanţe, nu poate fi obligată pârâta la plata unor prestaţii care nu a fost probată în instanţa de judecată.

La caz, instanţa de judecată menţionează că, reclamantei i s-a oferit posibilitatea de a se folosi de mijloacele procedurale pentru susţinerea poziţiei asupra circumstanţelor de fapt şi de drept, aceasta însă nu a făcut uz de acest drept oferit şi respectat pe tot parcursul examinării speţei.

În conformitate cu prevederile art.9 Cod de procedură civilă, instanţei de judecată îi revine un rol diriguitor în organizarea şi desfăşurarea procesului, pe principiile de contradictorialitate şi egalitate a părţilor în drepturi (art.26 Cod de procedură civilă), motiv din care exonerarea unui participant la proces de obligaţia legală de a prezenta probe reprezintă în esenţă o favorizare nejustificată, în frauda regulilor unui proces echitabil.

Reţinând obligaţia instanţei de a asigura preeminenţa dreptului în sensul definit de Constituţie şi practica internaţională, reieşind din cele expuse mai sus, ajunge la concluzia de a respinge pretenţiile reclamantei, acestea fiind neîntemeiate. Or, instanţa care judecă cauza îşi păstrează imparţialitatea şi obiectivitatea, creează condiţii pentru exercitarea drepturilor participanţilor la proces, pentru cercetarea obiectivă a circumstanţelor reale ale pricinii. Egalitatea părţilor în drepturile procedurale este garantată prin lege şi se asigură de către instanţă prin crearea posibilităţilor egale, suficiente şi adecvate de folosire a tuturor mijloacelor procedurale pentru susţinerea poziţiei asupra circumstanţelor de fapt şi de drept, astfel încât nici una dintre părţi să nu fie defavorizată în raport cu cealaltă.

În baza celor constatate, instanţa conchide că, cel care formulează o pretenţie trebuie să o şi dovedească. Întrucât procesul civil este pornit de reclamant prin introducerea cererii de chemare în judecată, el are primul obligaţia să-şi dovedească pretenţiile. Sarcina probaţiunii este influenţată de principiul disponibilităţii.

Potrivit dispoziţiilor art.27 Cod de procedură civilă, disponibilitatea în drepturi se afirmă în posibilitatea participanţilor la proces, în primul rând a părţilor, de a dispune liber de dreptul subiectiv material sau de interesul legitim supus judecăţii, precum şi de a dispune de drepturile procedurale, de a alege modalitatea şi mijloacele procedurale de apărare.

Potrivit art.26 Cod de procedură civilă, procesele civile se desfăşoară pe principiul contradictorialităţii şi egalităţii părţilor în drepturile procedurale. Contradictorialitatea presupune organizarea procesului astfel încît părţile şi ceilalţi participanţi la proces să aibă posibilitatea de a-şi formula, argumenta şi dovedi poziţia în proces, de a alege modalităţile şi mijloacele susţinerii ei de sine stătător şi independent de instanţă, de alte organe şi persoane, de a-şi expune opinia asupra oricărei probleme de fapt şi de drept care are legătură cu pricina dată judecăţii şi de a-şi expune punctul de vedere asupra iniţiativelor instanţei.

În asemenea circumstanţe, examinând cumulul probatoriu în raport cu norma legală aplicabilă speţei, instanţa de judecată ajunge la ferma concluzie de a respinge pretenţia reclamantei privind încasarea datoriei

În partea ce ține de încasarea cheltuielilor de judecată, se reţin prevederile alin. (1) art. 94 Cod de procedură civilă care statuează că*, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pârâtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.*

Pe cale de consecinţă, luând în considerare faptul că, acţiunea reclamantei a fost respinsă, instanţa de judecată, prin prisma prevederilor art. 94 Cod de procedură civilă, consideră necesar de a respinge şi cerinţa reclamantei SRL „NA-Company" cu privire la încasarea de la pârâta SC „Filtransauto" SRL a cheltuielilor de judecată, or, la caz partea care a pierdut procesul este şi partea a cărui cheltuieli de judecată se solicită a fi compensate.

În conformitate cu art. 276^2 - 276^4, art. 362 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecătorul

h o t ă r ă ş t e:

Cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „NA-Company" împotriva Societăţii Comerciale „Filtransauto" Societate cu Răspundere Limitată cu privire la încasarea datoriei şi compensare cheltuielilor de judecată *se respinge ca neîntemeiată.*

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Chişinău în termen de 30 zile din momentul pronunţării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău, sediul Centru.

Preşedintele şedinţei,
judecător *Eugenia Culinca*